מדתניא ער תוס׳ ד״ה תנינא], ג) קדושין עז: מכות כא. טיר מב.,

ד) קדושין לט. בכורות נד.

ברכות כב. לקמן קלו:,

ל [לעיל פא.], ז) [לקמן לא. מכוח טו. יבמוח קא.

מוספתא דיבמות פי"ב ה"ה

מוספתה דיבתות פי כט ט ע"ש], **ה**) סנהדרין סג. פסחים פד. תמורה ד:

מכות ד: טו. שבועות ג: לקמן לא. [ודף קמא:],

לקמן לא. [ודף קמא:], ט) [נדל"ל חייב שחיים],

י) ולקמן ל:ן,

תורה אור השלם

ו. ולא תותירו ממנו עד

רכר והוחר ממוו עד

גליון חש"ם

תום' ד"ה ולאפוקי וכו' אבל מודה. עי' לעיל דף

. ם' ע"ב תום' ד"ה הרכיב:

שמות יב י

ה) לקמן לא. ודף

בא א מיי׳ פ״ה מהלי

לאוין רנ: בב ב מיי׳ פ״ה מהל׳ כלאים הל' ב סמג לאוין רפ טוש"ע י"ד סי :לים מ״לו

שימה מקובצת

דאי כתב רחמנא **[f** לא תשחט: 🕽 קמ"ל :שעורה וחרצן נמי מיחייב גו ולהכי לא מצי לאוקומי

רבינו נרשום

חד איז תרי לא. כלומר אי (מאחד) בן אדם (אחד שחט] לאותו ואת בנו (והוא שחטו) יהא חייב (והוא שחטן) יהא חייב אבל אי אחד [שחט] אותו [ואדם אחר שחט] את בנו לא יהא חייב. כתב רחמנא לא תשחטו ראפי' תרי: ש"מ תרתי. דאפילו בנו ואותו: אע"ג דגופין מוחלקין פטרי. כלומר כיון דכלל שני . איסורין בשחיטה אחת בנו ובנו ואותו אינו סופג אלא ארבעים: אלא לאו סומכוס היא. כלומר וחייב על כל אחת ואחת אע"ג דבבת אחת ובהתראה אחת: לא לעולם רבנן היא. כלומר ומאי לוקה . לוקה אחת כיון דבחדא התראה ובבת אחת היא אינו לוקה אלא אחת והא קמ"ל דאיכא תרי גווני קמ"ל זאיכא וזוי גווני כלאים ואי לאו דכבת אחת היא הוה מיחייב חרתי: והירי דמי חרי גוווי וחרצן וכידו אחת חטה וחרצן והפילן בבת אחת וזרען:בהאלימאר'יהודה . סופג ארבעים. כלומר אפי׳ אררטים לר׳ יהודה איוו . דמתרין אותו מספק דלא תיכול דספק הוא אם של ימין הוא דר' יהודה אינו מחייב אלא על של ימין: הכה את זה. כלומר ספק בן תשעה לראשון או בן שבעה לאחרון: בזה . אחר זה פטור. כלומר אנו יודעין אי זהו אביו או זה או זה: אלא מה דאמרי׳ סופג שמונים זהו סומכוס דלענין אותו ואת בנו מחייב שמונים הכא נמי מחייב שמונים אע"ג דבבת אחת: לעולם בזה אחר זה ובשתי התראות כו'. לעולם בזה אחר זה ורשחי החראות שמונים (ואם פרכת והא ר' יהודה אמר מופג אררעים התראה) ואי פרכינן לר׳ יהודה אמאי סופג ארבעים

סבר לה כאידך דר' יהודה. דתניא לא תותירו ממנו

הזורע כלאים כלאים לוקה. תימה דמשמע הכל דבחד כלאים לא לקי אלא חדא ואמאי לא לקי נמי משום לא תסיג גבול רעך (דברים יט) דלענין איסור כלאים דריש לה בשבת בפ׳ ר׳ עקיבא (דף פה.) וי"ל דכיון דאתא נמי לאוהרה דמסיג

גבול אין לוקין עליו משום כלאים כמו שאין לוקין על השגת גבול דניתן להשבון ועוד דהוי לאו שבכללות: תנינא נזיר שהיה שותה כו'. אע"ג דהך דהזורע כלאים

ברייתא היא ובכמה ברייתות שונה מה שבמשנה מ"מ היה לו לשנות באותו ענין ששונה במשנה וכה"ג אשכחן בפרק עשרה יוחסין (קדושין דף עד.) גבי אבא שאול היה הורא לשתוקי בדוקי דפריך תנינא מה טיבו של עובר זה כו' ופי' שם בקונטרם דהכי פריך תנינא כלומר התם הוה ליה למיחני

אלא פשימא ככת אחת וכהתראה אחת. פי׳ או בהתראה אחת ואפי׳ בזה אחר זה דאפילו בהא פטרי רבנן כמו מיר שהיה שותה כל היום דאינו חייב אלא אחת:

ולאפוקי מדרבי יאשיה דאמר אינו חייב עד שיזרע

חשה ושעורה וחרצן כמפולת יד. נראה דאינו חייב משום כלאי הכרם קאמר * אבל מודה דמשום כלאי זרעים מיחייב בתרי מינין בחטה ושעורה לחודיה וכן משמע דכי קאמר קמ"ל דכי זרע חטה וחרלן ושעורה וחרלן נמי חייב ולא נקט חטה ושעורה משמע דמודי בה ר' יאשיה ועוד נראה לפרש דקרי תרי גווני כלאים כלאי זרעים וכלאי הכרם חטה ושעורה וחטה וחרלן ובחד גוונא מודי רבי יאשיה ובחד פליג אבל חטה וחרצן ושעורה וחרצן כולה חד גוונא הוא ויש ספרים שכתוב בהם בהדיא או שעורה וחרצן ואפילו לספרים דכתיב בהם ושעורה יש לפרש כמו או שעורה ולהכי לא מלי לאוקומי כלאים ש בבת אחת כמו חטה ושעורה וחרלן דלקי תרתי לאפוקי מדרבי יאשיה דהא לרבי יאשיה נמי לקי תרתי וכן משמע בירושלמי במס׳ כלאים בפ"ט דקאמר על דעתיה דר' יאשיה כתיב שדך לא תורע כלאים ולאיזה דבר נאמר לא תזרע כרמך פי׳ כיון דבלא חרלן מיחייב משום שדך דאי לא מחייב ר' יאשיה בכלאי זרעים בלא כרם מאי קא בעי ומשני משום שדך לוקה ומשום כרמך לוקה וטעמה דר' יאשיה דבכלאי הכרם לא מחייב אלא בג' מינים ובכלאי זרעים מחייב בב' מפרש ר"י משום דוריעת כלחים משמע שני מיני זרעים וחרצן לחו מין זרע הוא אבל אין לפרש דמשמע ליה לא תזרע בהדי כרמך כלאים אבל שדך בלא שום זרע קרוי שדה דהא לא שייך לפרש כן גבי בהמתך ומיהו כ' יהודה במס' כלאים (פ"א מ"ט) לא מחייב בכלאי זרעים עד שיזרע

אבל סרי לא. שחט אחד האם ואחד הבת אפילו אחרון פטור קא משמע לן: לא ישחטו. דמשמע לא על ידי אחד ולא ע"י שנים לא יהיו נשחטין: מאי לא משחטו. דמשמע דתרוייהו עבדי איסורא: נהעלם אחד. שלא נודע לו בנתים שחטא ובשוגג חייב שתי חטאות וה"ה נמי דמחייב בהתראה אחת ובלאו אחד שני

ידי שתי פרות באין לו שני מלקיות הללו. ופליג סומכוס בסיפא וה"ה לרישא דקתני שחט שני בניה ואח"כ שחטה סופג מ' לסומכוס סופג פ' וכך מנאתי בתוספתא (פ״ה ה״א) שחט ה׳ בניה ואחר כך שחטה סומכוס אומר משום רבי מאיר חייב משום חמשה לאוין: הזורע כלאים כלאים. משמע שזרע וחזר וזרע: ועוד מחי כלחים כלחים. חדה זריעה נמי מחייב חדה: בכת אחת. בידו אחת חטה וחרלן ובידו אחת שעורה וחרלן: אלא לאו סומכום. ושמע מינה אכל שני זיתי חלב בהעלם אחד חייבש: לעולם רבנן. ובב׳ התראות ודקשיא לך פשיטא הא קמ״ל דאיכא תרי גווני כלאים דבין

לטעמיה דאמר בפ׳ גיד הנשהי אינו

נוהג אלא באחת: מאי טעמא דרבי

יהודה. דאמר אינו סופג אלא ארבעים

לא הוה ליה למילקי כלל כל חדא

וחדא התראת ספק הוא דהא מספקא

ליה לר׳ יהודה באיזו מהן נוהג בשל

ימין או בשל שמאל דקתני התם

והדעת מכרעת שהוא של ימין ואיבעיא

להו פשיטא ליה של ימין ומאי דעת

דעת תורה או ספוקי מספקא ליה

ומאי דעת דעת נוטה ומדלא פשטיה

מהא דמיפשט פשיטא ליה ש"מ לאו

בשתי התראות קאמר דהא שמעינן

ליה דאמר התראת ספק לא שמה

התראה: הכה זה וחור והכה זה.

מי שלא שהתה אחר גיטה שלשה

חדשים וניסת וילדה ספה בן תשעה

לראשון וספק בן שבעה לאחרון וכשגדל הכה את האחד וחזר והכה

את חבירו: חייב. דקסבר התראת

ספק שמה התראה: בבת אחת.

הרים שתי ידיו והכה זה באחת וזה

באחת: חייב. דהתראת ודאי היא:

בכת אחת. דהויא התראת ודאי

וקאמר ת"ק סופג שמונים: אלא

לחו פומכום היה. דלה השכחן תנה

הוא: באש משרופו. עשה הוא

שניתק לעשה אין לוקין

דאית ליה הא סברא

. עליו והמותיר בפסח

1631

ילא תותירו ממנו עד בקר והנותר ממנו עד בקר באש תשרופו

636

פטול:

מלקיות: דלישמעינן בעלמה. היכה

דאין גופין מוחלקים כגון בשני זיתי

חלב: דאע"ג דגופין מוחלקים. שעל

הגהות מהר"ב חטה וחרצן ובין שעורה וחרצן הוו רנשבורג כלאים ולאפוקי מדרבי יאשיה דבעי א] גם' אם כן לכתוב לא יִשְׁחֵטוּ כנ׳יל: ב] שם שלשתן כאחד: אכל מוה כוים ומוה יִשְׁחֵטוּ כנ״ל: ב] שם ומלחא אגב אורחיה קמ״ל. כוית. משני גיד הנשה של שתי ירכות :כ"ב עיין תורת חיים של בהמה אחת: ארבעים. ר' יהודה

מוסף רש"י

חטה ושעורה וחרצן. שלשמו בבת אחת וררורות ן ככת לוות (בבודות במפולת יד. דהוו כלאי זרעים וכלאי הכרס כאחת (ברבות בב.) וטעמא דר' יאשיה לא ידענא מהיכא נפקא ליה לבעינן ב' מיני זרעים וחרצן שלישי, ומפולת יד נפקא ליה מלא תזרע כרמך . משמנו שזרינות הכרם עלמה תהיה ז (קדושין לט.)**. אכל מזה** כזית ומזה כזית. משל מין ומשל שמאל ינין ונוסג שמחל (לקמן צא.). אינו סופג אלא מ׳. דאינו נוהג אלא באחת זה. מי שגירש את אשתו סת וילדה, ספק בן לראשון ספק בן ז' ונישאת וילדה, ספק ט' נו... לאחרון, הכה יר זה בשתי ו והכה זה בשתי התראות, דהויא לה כל חדא התראת ספק (מכות טו.). חייב. שהרי אחד מהס אניו, קסבר התראת ספק שמה התראה הואיל וממה נפשך עונר והכהו (יבמות קא.). בבת אחת. שחנטן נמקל בהכלה לתח נווח ולקחו צא.) או בהתראה אחת בתוך כדי דבור דהויא לה התראת ודאי, דממה נפשך חייב. דבהתראה ודאי התרו בו אל תכה מתחייב (יבמות שם), בזה אחר זה פטור. לאיכא שתי התראות וכל חדא וחדא הוה התראת ספק

האי מיבעי ליה לגופיה א"כ ליכתוב לא תשחום מאי לא תשחםו ואכתי מיבעי ליה דאי כתב רחמנא לא יו תשחום ה"א חד אין תרי לא כתב רחמנא לא תשחמו ואפילו תרי אם כן לכתוב לא או ישחטו מאי לא תשחטו שמע מינה תרתי: שחטה ואת בת בתה [וכו']: א"ל אביי לרב יוסף מאי מעמא דסומכום קא סבר סומכום שאכל שני זיתי חלב בהעלם אחד חייב שתי חמאות ובדין הוא דלישמעינן בעלמא והאי דקא משמע לן בהא להודיער כחן דרבנן דאע"ג דגופין מוחלקין פטרי רבנן או דלמא קסבר סומכום אכל שני זיתי חלב בהעלם אחד אינו חייב אלא אחת והכא היינו מעמא הואיל וגופין מוחלקין א"ל אין קסבר אכל שני זיתי חלב בהעלם אחד חייב שתי חטאות ממאי ימדתנן הזורע כלאים כלאים לוקה מאי לוקה אילימא לוקה אחת פשיטא ועוד מאי כלאים כלאים אלא פשיטא ב' מלקיות במאי עסקינן אילימא בזה אחר זה ובשתי התראות תנינא מינזיר שהיה שותה יין כל היום אינו חייב אלא אחת אמרו לו אל תשתה והוא שותה אל תשתה והוא שותה חייב על כל אחת ואחת אלא פשיטא בבת אחת ובהתראה אחת מני אילימא רבנן דפליגי עליה דסומכום השתא ומה התם דגופין מוחלקין פמרי רבגן הכא לכ"ש אלא לאו סומכום היא לא לעולם רבנן -! ומילתא אגב אורחיה קמ"ל דאיכא תרי גווני כלאים ולאפוקי מדרבי יאשיה יידאמר רבי יאשיה בעד שיזרע חמה ושעורה וחרצן במפולת יד קמ"ל דכי זרע חמה וחרצן פ ושעורה וחרצן נמי מחייב ת"ש סאכל מזה כזית ומזה כזית סופג שמונים רבי יהודה אומר אינו סופג אלא מ' היכי דמי אילימא בזה אחר זה וכשתי התראות מ"מ דרבי יהודה התראת ספק היא ושמעינו ליה לרבי יהודה דאמר יהתראת ספק לא שמה התראה דתניא יהכה את זה וחזר והכה את זה קלל את זה וחזר וקלל את זה או שהכה שניהם בבת אחת או שקלל שניהם בבת אחת חייב ר' יהודה אומר בבת אחת חייב בזה אחר זה פטור אלא פשימא בבת אחת ובהתראה אחת ומאן תנא קמא אילימא רבנן דפליגי עליה דסומכום השתא ומה התם דגופין מוחלקין פטרי רבנן הכא לא כל שכן אלא לאו מומכום היא לא לעולם בזה אחר זה ורבנן והאי תנא סבר לה כאידך תנא דרבי יהודה דאמר התראת ספק שמה התראה ידתניא

חטה ושעורה וכוסמת או שני חטים ושעורה או שני שעורים וחטה דבעי כלאי זרעים בהדי שדך והא דאמר בריש פרק בתרא דבכורות (דף נג:) יצהר ותירוש אין מעשרין מוה על זה דאמר קרא כל חלב יצהר וכל חלב תירוש ודגן אמרה תורה תן חלב לזה וחלב לזה אין לי אלא מירוש ויצהר מירוש ודגן דגן דגן דגן מנין אמרת ק"ו ומה תירוש ויצהר שאין כלאים זה בזה אין מעשרין כו׳ ולרבי יאשיה מייתי לה הכי ומה תירוש ויצהר שאין כלאים זה בזה (אפי׳ ע״י דבר אחר) אין מעשרין מזה על זה תירוש ודגן דגן ודגן שהם כלאים ע״י דבר אחר כו׳ לא נקט דבר אחר אלא משום תירוש ודגן: מאי מעמא דרבי יהודה התראת ספק היא. וא"ת והא מסיקנא בפ׳ גיד הנשה (לקמן דף זא.) דמפשט פשיטא ליה לרבי יהודה דשל ימין וי"ל דהכא בעי למימר דתפשוט מהכא דלא מספקא ליה ומסיק דלעולם לא תפשוט וסבר לה כאידך כו':